

บ้านไร่สายสวาท

บทที่ 1

เมื่อเห็นครั้งแรก เธอคิดว่าเขาเป็นผู้ชายที่มีรูปร่างดีคนหนึ่ง รปร่างสูง ไหล่กว้าง ผิวงาม กล้ามเนื้อทรวงอกหนาแน่น เพียงแต่ว่าเขา อยู่ในสภาพสกปรกมอซอเต็มทน ถึงอย่างไรเธอก็ต้องยอมรับว่าเขาทำให้ เธอรู้สึกสะดุดใจจนต้องมองซ้ำ ด้วยบุคลิกภาพผาดเฟินที่ทำให้เธอหวน นึกถึงใครคนหนึ่ง

อาของเธอ...

โดยเฉพาะอย่างยิ่ง เขาสวมทับเสื้อยืดตัวในไว้ด้วยเสื้อสนามของ ทหาร แม้มันจะเก่าและสกปรก แต่กลับทำให้คนใส่ดูผิดแผกจากคนอื่นๆ เธอคิดว่ามันเป็นสัญลักษณ์ของความเข้มแข็งและกล้าหาญ

นานมาแล้วที่ภาพของอา...จาร์ก็อยู่ในความทรงจำ แม้อาจะตาย จากไปหลายปีแล้วก็ตาม ตลอดชีวิตในวัยเด็กที่ว้าเหวเจียบเหงา มีคน ที่รักและสนใจใฝ่ใญ่เธออยู่ไม่มาก อาเป็นคนหนึ่งที่รักเธอ.....

รักมาก มากเท่าๆ กับที่เธอรักท่าน

หญิงสาวมองร่างสูงใหญ่ซึ่งอยู่ห่างออกไปข้างหน้าด้วยความรู้สึก สะทอนใจ เขา...ยืนซึมมอยู่หน้าร้านอาหาร มองเปิดย่างและไก่ต้มที่แขวน อยู่ในตู้กระจก ดูก็รู้ว่ากำลังหิว จินอ้วนเจ้าของร้าน ร้องเชื้อเชิญอย่าง เคยชิน ครั้นเห็นสภาพสกปรกมอซอและท่าทางเชื่องซึมของอีกฝ่าย ก็เปลี่ยนเป็นขจัดใจ โบกมือตะโกนไล่เป็นพัลวัน

ร่างนั้นถอยหลังก่อนจะหันกายเดินจากไป

นั่นไม่ใช่รูปแบบของอา อาของเธอเป็นชายชาติตรี งามสง่ายาม ขณะที่มีการมณขันธ์เหลือเฟือในเวลาที่เหมาะสม หญิงสาวสลดศีรษะ ไม่เข้าใจว่าเหตุใดจึงรู้สึกอ่อนไหวกับเรื่องที่ไร้สาระ

เธอเพิ่งจะกลับมาที่รถพร้อมกับสิ่งของที่เพิ่งซื้อ วางถุงน้อยใหญ่ ไว้ข้างกายเนื่องจากรถกระเบาะบรรทุกที่ขี่มีที่นั่งอยู่เพียงด้านหน้า กำลัง จะติดเครื่องก็พอดีสะดุดตาที่ร่างของ “ทหาร” ภาพลักษณ์ที่คล้ายคลึงกับ ที่เคยคุ้นและยังฝังใจของอา จุดเธอไว้ชั่วขณะ หากแล้วก็รู้ตัวว่าไม่อาจ ซ่อนภาพทั้งสองเข้าด้วยกัน เธอตำหนิตัวเองที่ช่างเพเลอคิดเลอะเทอะ เพียงชายมอซอคนหนึ่ง สะกิดให้เธอนึกถึงวีรบุรุษในหัวใจได้อย่างไรกัน

เธอชำเลื่องมองด้วยความรู้สึกเวทนา ติดเครื่องยนต์ เคลื่อนรถ เดินหน้าถอยหลังจนพ้นที่จอดออกมาสู่ทางวิ่ง พื้นฐานของจิตใจทำให้ สายชลอ่อนไหวต่อความยากลำบากของผู้อื่น และปรารถนาจะช่วยเหลือ อยู่เสมอ ดังนั้นจึงพารถวิ่งอย่างเชื่องช้าตามไปในทิศทางเดียวกัน หยิบถุงขนมปังจากบรรดาสัมภาระที่ข้างกาย พอผ่านร่างสูงที่เดินเชื่องซึม อยู่ก็ทิ้งถุงลงตรงหน้าอย่างพอเหมาะ

จากกระจกมองหลัง เธอเห็นร่างสูงมีอาการชะงัก มองถุงขนมปัง และมองตามรถอย่างงุนงงก่อนจะก้มลงหยิบขึ้นมา เธอยิ้มอยู่คนเดียว เร่งเครื่องจากมาด้วยความรู้สึกอึดอัดใจ

สายชลมีนัดกับนายอำเภอ เธอนั่งรอนาน ครั้นพอถามว่า เมื่อไรท่านจะกลับก็ได้รับคำตอบว่า “นายอำเภอออกไปงานราชการรับ ถึงคุณนัดไว้แล้ว แต่เวลาของท่านกำหนดแน่นอนไม่ได้”

เธอยิ้มรับคำตอบอย่างไม่รู้สึกแปลกใจ และต้องถอนใจเมื่ออีกฝ่าย พุดในตอันท้ายว่า

“ตอนเย็นคุณลองแวะไปที่บ้านเสี่ยยงซิครับ บางทีท่านก็ไปที่นั่น”

เสี่ยยง คือนักธุรกิจผู้มั่งคั่งคนหนึ่งในท้องถิ่น เสี่ยมักจะเปิดบ้าน เป็นที่นัดพบ เชิญข้าราชการท้องถิ่นไปเสวนาสังสรรค์กัน เช่นเดียวกับ พ่อค้าและนักธุรกิจอีกหลายคน จนกระทั่งหากจะติดต่อธุรการงาน บางครั้งตามไปพบที่บ้านพ่อค้าเหล่านี้จะสะดวกกว่าที่อื่น

“ไม่เป็นไร แล้วฉันจะมาใหม่ค่ะ”

“ความจริงคุณคุยกับปลัดเทศ์ก็ได้อ”

“ไม่เป็นไรหรอกค่ะ ฉันจะมาหานายอำเภอใหม่ ขอขอบคุณนะคะ สวัสดิ์ค่ะ”

หญิงสาวกลับออกมาอยู่ที่จอดรถ ขณะที่กำลังไขกุญแจประตูรถ ร่างสูงใหญ่ก็โผล่เข้ามาในระยะกระชั้นชิด เธอสะดุ้งอุทานด้วยความตกใจ

“อู๋ย...”

และเธอก็ต้องแปลกใจที่เห็นว่าเป็นผู้ชายในเสื้อทหารเก่าๆ โบทันครีมด้วยไรหนวดเครา สีหน้าดูเฉยชาแต่ดวงตากลับส่งประกายวาววาม เขายืนถ่วงขนมปังออกมา น้ำเสียงทุ้มกังวานอมทุกข์

“คุณทำนี่หล่น”

เธอป้อนสีหน้าเฉยเมยพูดว่า

“เปล่า นั่นไม่ใช่ของฉัน”

“ของคุณ” เขายืนยัน

“งั้นก็เก็บมันไว้ซิ” เธอพูดอย่างไม่สนใจ

“ผมนำมาคืน”

น้ำเสียงห้าวทึ่งพูดเรียบๆ ประกายตาบอกความตั้งใจที่แน่วแน่ คนฟังนิ่งไปนิดหนึ่งก่อนจะพูดห้วนๆ ว่า

“บอกแล้วว่าไม่ใช่ของฉันแล้วคุณจะนำมาคืนได้ยังไง ช่วยถอยไปหน่อยเถอะ ฉันจะไปละ”

“นี่คือวิธีทำงานของคุณรี”

น้ำเสียงถามเคร่งขรึม สายชลต้องมองเขาอีกครั้ง ไม่ได้คาดคิดมาก่อนว่าผู้ชายที่ดูสกปรกมอซอคล้ายขอทาน เชื่องซึมราวกับสติไม่เต็ม จะมีคำพูดจาและที่ท่าหาว่าหาญเช่นนี้ หรือว่าความจริงเขาจะไม่ใช่คนอัปจนที่น่าเวทนาสงสาร แต่เป็นโจรผู้ร้ายเสียก็ไม่รู้

เธอรีบเปิดประตูก้าวขึ้นรถ เขาถอยออกไป มองเธอเงิบๆ

เธอสตาร์ทเครื่องยนต์ สีหน้าซื่อๆ ท่าทางเชื่องเฉยของผู้ชายร่างสูงใหญ่ที่มอซอ ก่อให้เกิดความรู้สึกเวทนา

“คุณกำลังหิวอยู่ไม่ใช่หรือ ทำไมไม่กินซะละ”

“จะกิน... ถ้าคุณจะให้... ซื่อ...”

“ซื่อ...” เธอทวนถามอย่างแปลกใจระคนขบขัน

อีกฝ่ายหนึ่งล้วงมือลงในกระเป๋าเสื้อหีบของสิ่งหนึ่งออกมา มันเป็นเหรียญที่คล่องไวด้วยสายโลหะบางๆ มือคล้ำๆ ยื่นส่งมาข้างหน้า เธอไม่สนใจ แต่เพื่อไม่ให้เสียหน้าใจและเสียเวลาจึงยื่นมือออกไปรับมา

“ที่นี้ก็กินได้ละนะ... ขอให้โชคดี”

แล้วเธอก็ออกรถ

“ทหาร” ร่างสูงใหญ่ยืนมองตามรถปิกอัพเงิบๆ

สายชลละสายตาจากกระจกมองหลัง พารถวิ่งไปอย่างระมัดระวัง ถนนลาดยางกำลังมีการขยายให้กว้างขวางขึ้น บางตอนขรุขระ เหมาะกับรถกระบะคันเก่าที่เธอใช้ ไกลออกไปรอบกายมองเห็นเทือกทิวเขาหมอบนึ่ง อยู่เบื้องหลังตึกเก่าบ้าง อาคารที่กำลังก่อสร้างขึ้นใหม่บ้าง และก็มีบ้างที่เป็นอาคารใหญ่โตโอฬาร สลับกับไร่นาขนาดเล็กใหญ่เรียงรายอวดพืชผล อยู่ท่ามกลางแสงแดดแผดจ้า

“ประสาทหรือเปล่า”

เธอพึมพำอึมๆ พลิกเหรียญในมือขึ้นดูโดยไม่ตั้งใจ และเกือบจะโยนทิ้งออกไปข้างทางหากไม่รู้สึกระส่ำระสายเสียก่อน เธอพลิกเหรียญกลับมาดูอีกครั้ง เหรียญโลหะรูปกลมรีสกปรก แม้กระนั้นลวดลายสีสันและตัวอักษรที่จารึกกลับบอกคุณค่าของตัวเอง

เหรียญกล้าหาญในสมรภูมิ... คล้ายกับที่อาเคยได้รับ... และเธอก็เคยลูบคลำด้วยความภาคภูมิใจหลายครั้ง

ทหารหาญ..... เธอถอนใจ กระไรหนอนักรบผู้ฆาตจากกล้าในสมรภูมิจึงได้กลายเป็นสภาพตั้งขอทานกึ่งบ้ากึ่งดีเช่นนั้น

เธอรู้สึกจิตใจห่อเหี่ยว เหรียญนี้ย่อมจะต้องมีคุณค่าสำหรับผู้เป็นเจ้าของ มันเป็นประหนึ่งบันทึกวีรกรรมของผู้กล้าซึ่งพร้อมจะตายได้ในทุกขณะ แต่เขาก็ให้มันแก่เธอเพียงเพื่อแลกกับขนมปังก้อนหนึ่ง

“เพราะความตระหนงระมิง...” เธอให้คำตอบแทนอีกฝ่าย “ว่าเขาไม่ใช่ขอทาน ไม่ยอมรับของใครเปล่าๆ”

เขาคิดอะไรอยู่กันแน่ เหตุใดจึงเดินตามมาหาเพื่อคืนของให้ ทั้งๆ ที่กำลังหิวโซและไม่ไช้ระยะทางไกลๆ เลย

หญิงสาวพารถย้อนกลับมาตามทางเดิม

“ทหาร” นั่งอยู่ข้างทางใต้แมกไม้ร่มครึ้ม กัดกินก้อนขนมปังอย่างเหม่อลอย

เธอจอตกลงตรงหน้ามีผลให้ร่างใหญ่ชะงักนิดหนึ่ง ดวงตาคมที่มองมาคล้ายกับจะมีคำถาม

“อ่อยใหม่”

น้ำเสียงถามเป็นมิตร ฝ่ายนั้นพยักหน้า

“ท่าทางเหมือนผีนใจกิน นึกว่ากำลังหิวเสียอีก”

“หรือผมควรจะกินอย่างสุนัขโซล่ะ”

เสียงพูดเรื่อย ๆ แต่ทำให้คนฟังนิ่งอึ้ง เธอมองเขาเงิบ ๆ ท่าทางกั๊กกั๊กเรื่อย ๆ ดูไปคล้ายคนเบื่อโลก

“ผิดค่อใหม่” ถามอย่างนึกได้ แล้วก็คว่ำกอลงนม เสียบหลุดให้ด้วย ยื่นส่งออกไป

อีกฝ่ายมองที่มือขาวสลับกับมองหน้าคนให้แล้วรับไปดูดกินเงิบ ๆ

“ฉันเอานี้มาคืน” หญิงสาวยื่นเหรียญตราส่งคืน “ไม่รู้จะเก็บไว้ทำอะไร”

“ผมก็เหมือนกัน” คนพูดไม่มีอาการไยดี

เธอมองอย่างพิลึก ผู้ชายคนนี้แปลกจริง ตั้งแต่เกิดมาเพิ่งจะเคยพบเห็น

“เธอชื่ออะไร”

ไม่มีคำตอบ แต่สายตาที่มองมาบอกให้รู้ว่าได้ยินคำถาม เธอเลิกคิ้วจ้องมองอย่างรอคอยแทนการถามซ้ำ

“ยอด” เสียงตอบทอดต่ำ

“ยอด...?” เสียงทวนออกจะสูง

เขามองเธออย่างจะบอกว่า ไม่เห็นน่าขำตรงไหน

“ยอด” เธอทำน้ำเสียงเป็นงานเป็นการ “เธอมาจากที่ไหนหรือ”

ไม่มีคำตอบ

“แล้วกำลังจะไปไหน”

“ตามหาคน”

“ใคร...เพื่อนหรือ”

“ผมไม่มีเพื่อน”

“แล้วจะไปตามหาที่ไหน” เธอถามไปอย่างนั้นเอง แต่ว่าพอเห็นสีหน้าท้อแท้อัปจน เธอก็ยั้งเวทนา “ให้ฉันช่วยไหม ฉันรู้จักใครๆ มากอยู่พอสมควรเลยนะ ตั้งแต่ท่านผู้ว่าราชการจังหวัดลงมาเลย ทั้งนายอำเภอ ปลัดอำเภอ สารวัตร แม้กระทั่งพระ... จริงซี..! ฉันฝากให้เธออยู่ที่วัดก็ได้”

“ไม่ต้อง...” น้ำเสียงตอนท้ายอ่อนลง “ขอบใจ”

ก็ยังดีที่รู้จักพูดคำนี้.....

“ถ้าอย่างนั้น...” เธอหยิบธนบัตรที่ค้างอยู่ในกระเป๋าเสื้อส่งให้ “นี่คงพอช่วยได้บ้าง”

“ผมไม่ใช่ขอทาน” เสียงขรัม ๆ ออกจะเลื่อนลอย

เธอนิ่งมองชายมอมแมมร่างสูงใหญ่แต่ว่าหลังไหลตั้งตรงอยู่นาน เขาคงเคยองอาจกล้าหาญในสนามรบ เกิดอะไรขึ้นกับชีวิตเขา ในเวลานี้จึงไม่มีเพื่อน ไม่มีเงิน ไม่มีบ้าน ไม่มีที่มาและไม่มีที่ไป.....

เธอน่าจะผูกพลีตนวนิยายได้อีกสักเรื่องหนึ่ง.....

แล้วเธอก็นึกได้ว่าที่ไรกำลังขาดคนงาน

“อยากได้งานทำไหมล่ะ”

เขามองหน้าเธอราวไม่มีจุดหมายอยู่ในสายตาตามเคย

“อย่างน้อยก็ชั่วคราว ถึงจะไม่ได้เงินมาก แต่ก็มีอาหารและที่พัก”

“ตกลง”

คำตอบง่าย ๆ ไม่เกียจงอน ทำให้หญิงสาวชะงักไปทันที นึกสงสัยขึ้นมาว่าเขาตั้งใจจะทำงานจริงหรือ ชักใจเสียวว่ากำลังจะพาโจรเข้าบ้านหรือเปล่า... ไม่เป็นไรนา ที่นั่นเต็มไปด้วยคนงานผู้ชาย

แล้ว “พีเชษฐ” ก็แกร่งออกปานนั้น

“งั้นก็ขึ้นรถสิ” เธอพยักหน้าไปที่กระบะตอนหลัง

เขามองตามแต่ยั้งนั่งเฉย

“เป็นไงล่ะ กลัวฉันจะหลอกไปม่่ารี”

นั่นแหละ ร่างสูงจึงลุกขึ้นเดินมาป็นล้อหลังก้าวขึ้นนั่งบนกระบะรถ

สายชลพารถออกวิ่ง ในใจนึกว่าไม่ใช่เธอหรอกที่จะฆ่าเขา

เขาต่างหาก... อาจจะมีเธอ.....